

El Poble de Salt

Portantveu de la Joventut Republicana

Periòdic quinzenal

La correspondència al Director
Els autors són responsables de llurs escrits

Preu: 15 cèntims

CANDIDATURES

A mesura que el dia de la lluita s'acosta, el panorama electoral guanya en claredat. Subsisteix encara el pugilat de puresa ortodoxa entre els regionalistes i els carlins. Però, naturalment, sembla que els *principis* van cedint a la «concòrdia» i a la «pacificació». Uns i altres es deuen donar compte que no és tan fàcil com això d'arreglar les minories. I a veure si, amb tot, tenen treballs a arribar al «quòrum». O si pren proporcions insospitades algun enemic sense importància. Ens plaurà de saber fins on arriben, a casa nostra, el «temor de Déu» i els interessos del cupó coaligats.

Els «jabalies» es desinflen. De bell antuvi deixaren una vacant en llur candidatura. Ben fàcil de cobrir, tanmateix. Car sempre hi ha un «tres vegades emancipat» disposat a sacrificar-se en darrera hora. Ara, però, s'ha agreujat el conflicte. Són dos o tres més ja qui s'han llevat els «colmillos». Deuen haver vist que no hi havia res a fer. «Com voleu que mantinguem cap esperança—deia un d'ells—si l'única vegada que els nostres presumptes electors ens han aplaudit ha estat quan hem manifestat que volíem fer respectar els interessos proletaris, però que també nosaltres respectaríem els de la «Cambra de la Propietat urbana?» Ens sembla que, si el nostre Lluís Pigem no hi posa mà, els «jabalies» hauran de tornar-se'n amb la cua entre cames.

Els d'Acció Catalana i els del B. O. C. varen tenir més pupilla. I continuen demostrant més sentit polític i comú. No seria res d'estrany que donessin un seriós disgust al contuberni plutocràtic-clerical reaccionari.

Dels radicals no cal ni parlar-ne. Els hauria sortit millor que s'haguessin sacrificat una vegada més. ¿No saberen sacrificar-se admetent al «partido» totes les escorrialles de la «Unión Patriótica»? I el sacrifici havia de consistir a saber adoptar l'actitud gallarda d'un Simó Bofarull a Tarragona.

I la nostra candidatura? No cal ponderar-la. La seva íntima naturalesa democràtica es fa la propaganda més eficaç. No hi ha un noms. Hi ha un partit, una ideologia, un programa concret, una disciplina, un sentit de responsabilitat. I al darrera hi ha el poble. El poble catalanista d'esquerres que vetlla ininterrompudament per la salut de la República i de l'Autonomia. Per això no ens podran titllar de massa optimistes si exposem la nostra convicció d'una victòria rotunda, a les comarques gironines i a tot Catalunya, de l'Esquerra Republicana. I el poble de Salt, baluard d'inquietuds ciutadanes, no serà pas una excepció.

IU BOHIGAS

Company obrer...

(Pasquí electoral)

Company obrer, reflexiona; vulgues fer un anàlisi propi de la transcendència político-social de la baralla ciutadana de demà, aiumenge 20 de novembre 1932. No oblidis que tota la gran tasca que anem a realitzar no té altra finalitat que la de constituir el Parlament de Catalunya, el Govern del catalans tots.

Company obrer, reflexiona; no vulguis que la teva pensa noble i enlairada, de faç a la llibertat i al progrés, en tot moment de la història, se te'n vagi, a semblança d'una fulla lleu, vella, morta, envers els vents eixores de l'energumisme, els quals no poden dur-te a cap bona estació.

Company obrer, reflexiona; vulgues tenir especial cura de voler fer ús del sufragi, en tant que si no ho fessis seria com donar el teu modest suport moral a la vil reacció, equi-

Candidatura d'Esquerra Republicana al Parlament Català

CIRCUMSCRIPCIÓ DE GIRONA

Francesc Arnau i Cortina

Agricultor, alcalde de Malgrat

Joan Bancells i Xibert

Alcalde de Tossa de Mar

Pere Blasi i Maranges

Mestre a Torroella de Montgrí

Xavier Casademunt i Arimany

Mestre a Ripoll

Joan Casanovas i Maristany

Advocat, tinent d'alcalde a l'Ajuntament de Barcelona

Pere Cerezo i Hernàez

Pèrit mercantil

Laureà Dalmau i Pla

Metge

Antoni Dot i Arxé

Comptable

Josep Fàbrega i Pou

Obrer

Josep Irla i Bosch

Consignatari, comissari a Girona de la Generalitat de Catalunya

Antoni Xirau i Palau

Advocat, conseller d'Assistència Social a la Generalitat de Catalunya
Diputat a Corts

val a dir burgesia, capitalisme, monarquisme, etc., etc., etc.

Company obrer, reflexiona; no és ara l' hora oportuna de romandre amb els braços creuats damunt el pit, mirant com els teus germans, igual obrers i igual humils, corren i lluiten fervorosament bo i procurant de totes passades que l'enemic comú, a l'aguait i previsor tothora, no s'erigeixi espontàniament en amo absolut de la situació. Ets home, i com a tal, tens els teus deures a complir.

Company obrer, reflexiona; recorda i vulgues fer esment constant que tens muller i fills, o bé pares i germans. Si el Govern del poble és un, esdevindrà irremissiblement esclau d'un poder tirà, el qual l'absorbirà la sang i la vida per tal de fer més forta i més invencible la seva. En canvi si és un altre, el que tots portem gravat en el més pregon de

la nostra ànima, perquè enarbora ungit de sinceritat i entusiasme els postulats bàsics de la ideologia liberal i democràtica. esdevindrà home lliure amb l'atenció i amb el respecte de què, com a fill i com a ciutadà, tens dret de gaudir.

Company obrer, reflexiona; et dic reflexiona, perquè és hora de reflexionar. Et dic vota, perquè és hora de votar. Et dic lluita, perquè és hora de lluitar!

Company obrer, tu tens la paraula...

AGUSTI CABRUJA

ES VEN
Una moto amb sidecar
Marca A. B. C.
PREU: 500 Ptes.

Dirigir-se al carrer
Pi i Margall, 79
VEÏNAT DE SALT

La victòria serà nostra Ull viu amb els llibertaris

La viva fervor que arreu està imperant pel triomf immediat de la nostra candidatura, genuïnament liberal i democràtica, no podent dir-ho així de la dels altres sectors que ens volten, és una cosa francament entusiasta i emocionadora.

No hi ha poble ni llogarret que no aclami amb goig delirant la gloriosa bandera de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

El mateix que en els gentils llindars de les simbòliques jornades de l'any anterior, l'esperit ciutadà es mou en un ambient de lluita i d'esperança.

I encara com llavors, hi ha homes i multituds que, amb el pit bategant i amb la pensa enlairada, exclamen:

—Visca En Macià!...

—Mori En Cambó!...

La victòria serà nostra. Sí. Dels esquerrans i dels catalanistes. Dels liberals i dels demòcrates. Vegeu si és així, que ara mateix els nostres esguards ja la veuen volejar alegre, dolça i triomfant, entre els vents reivindicadors de la nostra terra ben amada.

No, no ens podem plànyer dels èxits que anem assolint dia rera l'altre en les nostres campanyes electorals. Els nostres oradors i els nostres candidats són rebuts arreu amb el major interès i amb el més desenfrenat entusiasme.

—Visca En Macià!...

—Mori En Cambó!...

La victòria serà nostra. Sí. Dels esquerrans i dels catalanistes. Dels liberals i dels demòcrates.

Mai dels homes que només viuen per fer esclaus els homes. L'home té un cervell i un cor. L'home no és res i ho és tot. La santa llibertat és la seva dèria de cada dia, de cada hora, de cada minut. L'home sense llibertat no pot viure! Per això ell no pot viure essent lliure, i per això es desfà en nervis i en sanglots, quan veu que a un seu germà se li vol prendre la llibertat.

Ea Lamartine ja ho ha dit d'una fàiso clara i categòrica: Llibertat, Es el primer sospir de l'infant. Car l'infant roman encara a la marmella de la mare, que ja diu, sense pronunciar paraula; Vull ésser lliure!

I bé, si les bèsties ho són de lliures, per què no ho poden ésser els homes?

No, no poden els homes figurar en les files del poder tirà, ni que els hi arrosseguin a cops i a xurriacades. L'home que és home, defesta, per instint natural, el funcionament pràctic de totes aquelles teories la finalitat de les quals sigui convertir els homes en veritable ramat de xais.

Precisament pel sol fet d'ésser homes. La victòria serà nostra. Sí. Dels esquerrans i catalanistes. Dels liberals i demòcrates.

Mai dels homes que només viuen per fer esclaus als homes.

Que no oblidis això el Mahatma Gandhi del Passeig de Gràcia, ni tot el seu migrafi nombre de seguidors i rastres.

Però ara callen, que no se pas que senten enlla per enlla dels fèrtils conreus de la nostra immortal Gerunda, fan alfiva i fan formosa. Sempre igual, riallera i poderosa... Són... ja ho diré. Són aquelles dues flames vives que no cessen d'espurnejar ni un sol moment, per tal d'enaltir cada vegada més els ideals ablondats del gran poble ablondat.

—Visca En Macià!...

—Mori En Cambó!...

Digui's el que es vulgui, En Macià no deixa la Presidència de Catalunya per l'Abadal ni per ningú, El crif enarborat del poble, es deixa sentir en massa freqüència, perquè l'actual president de la Lliga Regionalista vingui a prendre el gran lloc d'honor que, amb

tanta caballeritat política ve ocupant el venerable don Francesc.

—Visca En Macià!...

—Mori En Cambó!...

Si, ja podem dir-ho. Aquests esclats d'entusiasme entren en el més pregon de l'ànima i si no ens fan riure, tampoc ens fan plorar. Però el poble els hi dona nervi i vida, i a ell li agraden i no li fan pas tristor...

Demés, no n'hi poca d'expressió en aquest erit humà que fan abundar en els nostres dies d'efervescència política social!

Segurament que més d'una vegada el prohom màxim de la Lliga els haurà sentit vibrar per la seva vora, però no creieu pas que s'hagi immutat per això, no; puix que En Cambó, és un home que ja està fet a tot, fins a esdevenir d'un simple dependent de botiga, a polític dels més desperts... en fer-se mil'ionari. Però, el més graciós del cas és que ara ni els capellans no volen escoltar la seva peroració d'enganya-pagosos, clar i català, com en venen donant prova palesa, en presentar-se a les eleccions de diumenge, 20 de novembre, amb la seva única bandera i sense la col·laboració personal d'aquest fill de Besalú que, el mateix se li ha donat anar de braçat amb un assassi que amb un home honorat.

No, els homes de la dreta no faran vots; seran tan clars els que faran, que ni tant sols no seran bons per comptar-los de disgust i de sentiment.

Mentrestant, cerquem el punt final del present article, ho i recomanant a tots els obrers de Catalunya una màxima activitat política contra la reacció que espera nequitosos per tornar a clavar-nos les seves urpes de fera salvatge.

AGUSTI CABRUJA

OBREER:

A l'emetre el teu vot, el diumenge, dia 20, procura que sigui el significat de llibertat per el poble català.

AVUI, DISSABTE

A LES 8 DEL VESPRE

Gran míting

de propaganda electoral i d'afirmació catalana i esquerrana, en la sala d'espectacles del CENTRE REPUBLICÀ

Hi prendran part, entre altres,

Miquel Santaló diputat a Corts
i els candidats

Pere Cerezo

Francesc Arnau

Antoni Xirau

i Joan Casanoves

Republicans! Ciutadans! Electors!

No deixeu d'assistir-hi

Ens trobàvem en una vaga general de protesta per l'empresonament d'un individu la personalitat del qual era ben coneguda pels iniciadors del moviment en qüestió. Tot eren reunions i comentaris «a granel». Es sentia cada disbarat, que treia foc Un deia que l'havien agafat únicament perquè anava pels pobles a donar mítings; l'altre afirmava que perquè havia donat els noms falsos a la fonda; qui assegurava això; qui sostenia allò... I, al capdavall, ell no havia fet cap disbarat que no hagués de fer —segons els iniciadors de la vaga—, i això ho podien dir perquè la major part dels obrers gironins no sabien de qui es tractava.

Però el cas fou que, a les 11 de la nit del dia abans, es prengueren acords molt seriosos; a saber: anar a la vaga; nomenar tot seguit els comitès vaguístics, i començar a complir l'acord de vagar i fer extensiva la vaga així que apuntés el dia. Fou el primer atur general i el més ben fet possible, ara com ara.

En puntejar el dia, quan algú passava anant cap a treballar, el comitè de vaga el requeria perquè se'n tornés, ja que aquesta era l'obligació que tenia encomanada. Però, el més xocant del cas fou un diàleg amb

mitè i un treballador que es dirigia a la feina:

—On aneu?

—A treballar.

—Que no sabeu que avui hi ha vaga general?

—La primera notícia; però es sent així, m'arribaré fins a càl patró a avisar-lo que avui no podem treballar.

—Sobretot, correu a dir l'acord a l'amo, que potser no us despatxi...

I ara ve el bo. Un d'aquests que llançaren en cara al treballador referit, irònicament, la seva pusillanimitat, tenia ja avisat el seu amo per tal que s'apressés a realitzar ell mateix la tasca que els treballadors no podien fer-li en virtut de la vaga acordada. Es a dir, mentre els altres companys descansaven en la pau dels justos, l'esmentat individu del comitè —llibertari i sense por que l'amo el despatxi— havia aprofitat el temps vetllant pels interessos del seu burgès. Era la primera vaga i, naturalment, calia portar-se com a llibertari de debó.

SEVERO

De Bescanó

“Anar per llana i sortir esquilat”.

Els que es diuen republicans i grans defensors de Catalunya, i no són res més que uns súbdits d'En «Xicu Ganyota» (Cambó) i darrers puntals de la monarquia de trista recordança, el diumenge, dia 13 estigueren de mala sort, puix que es pensaven anar per llana i varen quedar esquilats.

En havent dinat anaren a Bescanó a veure si podien pescar alguns vots, perquè —pensaren— allò és un poble de pagès. Però el tret els sorti per la culata, perquè quan arribaren al lloc destinat per a l'acte de propaganda electoral, el públic per cert molt nombros, que allí esperava, en arribar els oradors començà a xiular i a cridar tan fort com podia, dient «fora pillos i embusteros» Allò semblava un manicomi, però de sobte s'alçà un a parlar i llavors vingué la part més llastimosa.

Començaren a cridar amb un esbalot tan gran que els oradors tingueren de donar l'acte per acabat abans de començar-lo i sortiren d'allí de la manera que pogueren, perquè del contrari si arriben a prolongar més la seva estada en aquell lloc, alguns d'ells haurien sortit amb el cap trencat per alguna pedrada. Res, escollíreu un mal dia; el dia 13 és un mal dia. Ara jo us recomano que tingueu paciència, perquè ho teniu ben merecut.

A tots els porcs els té d'arribar el scu sant Martí, i ara ha arribat el vostre.

Corresponsal

Bescanó, 17-11-32

El moment actual

Una de les coses que més preocupen Catalunnya, el moment actual, és la desunió entre els obrers. Els obrers, que tenim el deure d'estar ben units políticament i social, estem completament desorientats. I jo pregunto: Quina és la causa? Perquè els obrers tenim el deure de fer una massa ben forta, i no fem res. Però, d'aquesta falta d'unió nostra són dos els factors que se'n aprofiten. Un d'aquests dos factors és el capital, i, mentre nosaltres no tenim cap força, ells, els capitalistes, estan ben segurs que no farem mai res. I aquesta és la causa que ells, políticament i socialment parlant, fan tot el que volen. L'altre factor és la part sindicalista, que es diuen apolítics, però que fan més política que els altres, i per cert molt negativa. Aconsellen als seus associats que no vagin a votar. Cosa que, al meu entendre, és completament equivocada, puix que amb la seva obstació, el que fan és afavorir les dretes. Perquè jo entenc, sobre el meu punt de vista, que els sindicats obrers, el seu deure és procurar el seu millorament moral i material; però, en tocant a la part política, tenen de deixar lliures els seus associats perquè cada un pugui manifestar políticament quina és la seva ideologia. Perquè, de la forma que ho fan ara, coaccionen els sentiments dels seus afiliats, i, per a mi, aquesta no és la vertadera democràcia. I si nosaltres, els obrers, dintre dels sindicats hi forgem una dictadura, mai no ens podrem queixar que els governs ens governin malament. Jo mai no he volgut creure que els directius dels sindicats cobrin pessetes per coaccionar els seus afiliats, però amb la seva conducta tan interessada, quasi que fan dubtar si és veritat o mentida, perquè jo no entenc quin motiu els pot induir a fer el que fan. Jo, que he estat sempre un ferm defensor de les llibertats de la nostra benvolguda Catalunya, jo, que he batellejat dia i nit amb el meu petit esforç per deslliurar-la perquè no fóssim uns esclaus com sempre havíem estat, em dol en el fons de l'ànima solament el pensar que la nostra pàtria pot caure a mans d'aquests brètols que fins ara han fet escarni i befa de nosaltres, que només s'han dit catalanistes per als seus profits,

per ocupar algun alt càrrec o per obtenir alguna cartera de ministre. Jo us convido, companys sindicalistes, per al dia 20, dia en què es tenen de votar els parlamentaris al Parlament de Catalunya, que si la gent de dreta treuen majoria, ja estem ben arreglats, i llavors, si ens governen malament, no et queixis, que tu en tindràs la culpa, perquè no hauràs anat a votar.

Salt 7 - 11 - 32.

JOSEP ALSINA

Notícies

Dimecres vinent, dia 23, a les 8 del vespre, en la sala de sessions del nostre Ajuntament, el Sr. Simó, del Servei de Ramaderia de la Generalitat, donarà una conferència pública sobre «La millora de les aus de corral». Veïns tots i pagesos en particular: Us interessa. No hi manqueu!

Es coneix que la labor política del nostre Director preocupa en gran manera als reaccionaris i als capellans, puix que tot so-

vint rep anònims de màxima estridència catòlico-borboniana.

Ara mateix acaba d'arribar-ne un a les seves mans, acompanyat d'una mitja plana del diari caciquil que hom coneix pel «Matí». No cal dir que la lectura de la qual consisteix amb una colla d'atacs i injúries sobre la personalitat venerable del president Francesc Macià.

Es que aquests bons senyors volen mirar si poden assolir, d'una faisó o altra, l'«hecatacombe» ideològica del nostre estimat N'Agustí Càbruja.

Deu us ampari, germans!

TRIBUNA LLIURE

Cooperativisme

Actualment existeix un formidable moviment cooperatiu, i homes de gran intel·ligència i prestigi mundial passen a engrassar les files cooperatistes, perquè reconeixen que és l'únic mitjà que pot legalment solucionar aquesta difícil situació econòmica del món. El cooperativisme està en el cor de tots els bons cooperadors, i les seves ideologies formen l'entusiasme més ferm, perquè hom veu en elles l'única salvació. Per la pau, per a evitar l'atur forçós i exterminar totalment el principal causant de tanta maldat, com és el capitalisme, és un deure sagrat de tots els cooperadors donar a conèixer a l'opinió la nostra ideologia, com a única sincera i neta de tots els egoïsmes i rancors personals. Es la controlació total de l'element de producció i de consum; és, també, la més pura doctrina, car no té perquè canviar mai la seva tàctica per conveniències personals o de partit. La nostra tasca serà sempre de perfecció, però jamai no podrà canviar el seu color ni la seva ideologia. El nostre lema sempre serà: «Tots per un i un per tots».

La bandera cooperatista, per ésser la que representa totes les races i colors del món, serà vista i estimada, perquè passarà per sobre de totes les banderes, i brillarà pertot el món igualment, com brilla el vertader arc de Sant Martí, anunciant eternament la pau i la felicitat al món enter.

NARCÍS BOSCH

Salt-Veïnat-8-11-32.

Salt-De la plaça de la República a la plaça de la Llibertat.-El que penso, el que sento i el que veig.

Penso que les corones reials i símbols dinàstics no tenen dret a existir, encara, en certs escuts de les façanes d'edificis públics de l'Espanya Republicana. Tampoc no tenen dret a estar penjades en les bicicletes dels ciclistes de Salt. Em refereixo a la placa del número. No és que vulgui pagar novament les sis pessetes, no. Però valdria la pena de cercar un mitjà perquè els que som republicans no hàgim de portar la llufa dels monàrquics. Així és que desitgem canviar la referida placa, o bé que ens permetin esborrar el segell de l'Alcaldia de Salt en temps de la monarquia, que porta la corona reial. En darrer terme, que ens permetin taparla amb un drapet qualsevol, com han fet a Girona en el palau de Comunicacions. Per cert que el drap que cobreix la corona de l'escut d'aquest edifici, ja acaba d'ésser podrit i aviat tor-

narem a veure el «barret de cop» el dia que faci tramuntana. Jo pensava de fer una subscripció entre tots els que capten a Girona i Salt—que són força colla—per comprar les torres de l'escut de Correus i Telègrafs, ja que el Govern Civil no pot fer-ho per manca de cabals.

L'Ajuntament de Salt, ¿ens podria donar uns segells per tapar els timbres de les plaques de les bicicletes mentre esperem el dia de canviar-les? Si de tot això l'Ajuntament ja n'està assabentat, que em perdonin l'advertència, però jo, en la meua bicicleta, encara hi tinc la mateixa placa de quan governaven els monàrquics i desitjaria obtenir permís per esborrar-ne la corona i posar-hi les torres republicanes.

A poc a poc, ja ho anirem arreglant tot, que de temps no ens en faltará pas, car tenim República per un segle, i en cent anys tot es pot fer.

He dit que la República durarà una centúria. Un escriptor sacerdot—i quelcom deu saber que ho digui—afirma que serà eterna. Si és així, encara tindrem més temps.

TANEGRAM

||| Perruqueria de |||

Ramon Nonó

||| ONDULACIÓ PERMANENT |||
||| GARANTIDA 7 MESOS |||

VEÏNAT DE SALT (GIRONA)

TRETS QUE NO MATEN

Ara és l'hora, companys; ara és l'hora de donar el transcendent capgirell; o ara, o mai. Doncs, tots a les urnes a votar pel partit d'En Macià!

Fora els reaccionaris! Via fora lladres i assassins! Volem ésser lliures! Volem ésser lliures! Volem ésser lliures! Mai més esclaus d'un poder tirà sense entranyes! Companys obrers: Visca la llibertat!

Tu, amic, germà: recomana que els teus companys votin íntegra la candidatura de l'Esquerra. La que ha de triomfar en les presents eleccions.

El cacic màxim del poble, el senyor Josep Vilaseca, vol que els seus masovers i treballadors votin per la Lliga. Més ben dit, no ho vol sinó que ho exigeix. Què hi dius amb això, pobre treballador? No et dius res aquesta exigència pròpia d'un home sense entranyes ni cultura? A baix els cacics!

Camperols: Una de les coses de què més es preocupa el gran partit del venerable President Macià és que la qüestió de la Reforma Agrària. El teu vot, doncs, ha d'ésser per l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Ciudadà: rebela't contra aquell subjecte que et recomana l'absentacionisme electoral per sistema. Vol que siguis més desgraciat del que ets ara, perquè havent-hi misèria ell es guanyarà bé la vida fent el gandul per aquests mons de Déu.

Camperols: No oblideu que si guanyessin les dretes la Reforma Agrària no es portaria al lloc que es portarà si el triomf queda de l'Esquerra.

Ets liberal i republicà? Sí? Doncs vota En Macià!

Tot Catalunya clama els nostres candidats. La victòria és nostra. Glòria a la terra catalana!

Fins el poble liberal de València recomana que tot el poble de Catalunya voti l'Esquerra Republicana.

Pares que teniu fills: penseu en ells! En Macià té cura que l'ensenyament a les escoles sigui laic i gratuït. Doneu-li el vot.

Dones: feu que els vostres companys tinguin una visió clara del moment i votin les democràcies catalanes.

Pensa que si deixes de votar, la reacció s'aprofita del teu vot, el qual li servirà per fer-te treballar dotze hores per cinc pesetes com en els temps del Borbó. Reflexiona...

Aquest vespre no deixeu d'anar al Centre Republicà a fruit del monstruós míting electoral que promet veure's extraordinàriament concorregut.

Joves: tots a lluitar per l'Esquerra! Mai per la dreta opressora de carn humana!

En Cambó vol ésser el President de Catalunya. Diu que vol derrotar el nostre Avi estimat. I tu, bon català, ho consentiries?

En tots els pobles els oradors de l'Esquerra han estat objecte de gran ovacions. Els de la Lliga també. Vegeu si és així, que a Besanó, i Anglès, i Amer, i a Torroella, i a la Bisbal i a Figueras, han hagut de saltar de la tribuna i acórrer cuita i sense perdre un minut de temps. Les «tomates i pebrots» botien com una pedregada. Els mataren?

Uns quants cents obrers de Barcelona han lliurat una afectuosa carta al president Macià, bo i fent-li avinent que estan disposats a lluitar pel triomf de l'Esquerra Republicana, en tot i per tot. Què faran els obrers saltencs?

A les urnes elector, per la idea catalana, si bona administració, el teu cor demana.

Són moltes les candidatures que s'han retirat abans d'hora. Què pensen fer els «Agraris» d'En Buscafresses que ja només han quedat amb set soldats? Mireu que d'onze haver hagut de quedar set, sembla que això vol dir alguna cosa, oi? Vaja, ja s'entén. Han marxat els «vius» i han quedat els «morts».

Hom diu que la candidatura dels carlins és pagada pel general Barrera, i que la campanya abstencionista de la «Soli» és subvencionada per la Lliga.

Nosaltres voldríem saber si la Durita Rantoc —més Ran-

toc que Durita— forma part encara de les files dels «lluïsets» i vol ésser enterrada religiosament com qualsevol home de la carcundària caciquil. Què ens contesta, «senyoreta anarquista»? Als seus peus... missenyora Plim!...

Que la política és una farsa? Home, potser sí teniu raó, puix que vós, quan ereu alcalde ho vàreu ben demostrar. No us en recordeu de les anades i vingudes de Madrid i Roma? Com també de les escoles i l'escorxadors? Senyor Alcalde de la Dictadura, una mica més de respecte als homes que mai no han viscut de l'ideal.

Diu que s'acosta el Ram i els de la «Lliga-cama» se'n portaran la palma i un tortell ben gros. Com que nosaltres no ens agrada el tortell, no en volem menjar. Els «llaminers» que se n'atipin. A veure si entre un «tortell» i altre els rebentem. Ai, com riuríem!...

Els «puntals» més fermes de la «F. A. I.» en aquest poble, no reparant en despeses i sacrificis, tant se'ls dona treballar vuit hores com dotze; la qüestió és quedar bé amb l'amo. Entesos?

Els religiosos porten la creu al pit. Els faistes la bandera de la F. A. I. al coll. Això vol dir que els republicans som els únics que tenim èxit, perquè no ens convé pas portar el gorro frigi al cap. La propaganda del nostre ideari ja la tenim feta de temps ençà. Però sí direm que més de quatre dels que corren amb aquests mocadors grollers al coll, fan més cara de «pistolers» que de «guàrdies civils». Ai que patirem, Déu meu Senyor!

En Sambola... En Juncà... El Vicari... En Tarrés... En Fabrelles... El Rector... El Peixeter... En Curet... Vosaltres mateixos. No convé pas que us ho diem, perquè ja ho enteneu si voleu.

Tots a votar l'Esquerra Republicana de Catalunya! Visca la nostra terra amada!

Obrers, industrials, comerciants, a les urnes!

D'anarquista a electorer. — Comprendem perfectament que s'afiliessin al partit dels «jabalies» individus com Balboltín, ex-admirador romàntic del Borbó que foragitarem, i com Baldiri Juscafressa, ex-organitzador d'exercicis espirituals a Banyoles. Ho comprendem, perquè un avenç en el camí de les idees—encara que aquest avenç resulti un salt de daina—és sempre de bon explicar-se. El *progrés*, després de tot, és una cosa molt natural. Però, que un anarquista de «tota la vida» es passi de cop i volta a electorer del *ramat* dels «jabalies», ja no resulta tan engrescador ni comprensible. Doncs, bé; aquesta és la flamant odisea d'un concitadà ben conegut en el nostre poble, que es transcorregué la joventut predicant—i no sé si practicant—les màximes morals de Tolstói i de Kropotkín. Home, camarada «Miguel», que un hom es digui revolucionari de l'acció directa i sàpiga emancipar-se de la burgesia arribant gairebé a emular-la, és, malgrat tot, quelcom enraonat; però, que es passi als «jabalies» dels amargats Soriano i Barriobero, això és inversemblant, inimaginable; això, camarada «Miguel», és ni més ni menys que imitar simiescament, no els «jabalies», sinó els «cangrejós», que caminen a reculons.

Segells cautxú i plaques esmaltades

Subscripcions a periòdics, llibres i revistes, polítiques i socials

Modest Palahí

Carme, 24

GIRONA

Imp. S. Marquès, — Forsa, 2, Girona